

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δέν γνωρίζω τι έγινε μετά την λιποθυμία μου αυτή. Τό μόνον πού γινώριζω εινε οτι γδές ξύπνησα πολύ άρρωστη και οτι βρέθηκα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο. Στά πόδια μου ήταν μία γυναίκα άγνωστη και στό προσκεφαλό μου ή περιστερά χαϊδευόντάς με με τή τραυματισμένη φτερούγιά της.

Η γυναίκα αυτή έγύριζε από την άγορά τής Μωλεόν με δύο άνδρας, οι όποιοι μ' έφεραν εδώ.

Είμαι σέ κάποιον μικρό χωριό κοντά στην Νερντιέ καθώς μου λένε. Από τό ζρεββάτι μου δέν βλέπω παρά μονάχα ουρανό. Ω! τόν ουρανό, από τόν ό ποιόν και μόνον περιμένο βοήθεια! Χδές ερώτησα τήν ήμερομηνία και μου ειπαν οτι έχομεν 28 'Ιουλίου. Άλλοίμονον! Πέρασαν είκοσι ήμέρες άφ' ότου έφυγα και έγω περιπλανώμαι άκόμη άπου με φέρη ή τύχη. Πού είμαι; Μα καρδιά σου ή κοντά σου;

Έξήτησα άκόμα χαρτί και μελάνη να γράψω,

Έστάθη αδύνατο να έξακολουθήσω μετά ταις πρώτες λέξεις.

Απόψε οισθάνομαι καλύτερα τόν έαυτό μου και έγραψα τούς σαράντα αυτός στίχους πού περιέχει ή επιστολή μου αυτή.

Ευχαρίστησα τή γυναίκα πού με περιποιήθηκε. Άνιβαθα τής δυνάμεις μου και τήν νύχτα θά προσπαθήσω να σηκαθώ

Αδριο θά έξακολουθήσω τόν δρόμο μου.

Δέν με περιμένεις άγαπητέ μου φίλε;

Η περιστερά άναπαύεται επίσης. Έλπίζω να πετάξη εύκολότερα και να με φέρη περισσότερο κοντά σου

Ενόμίζα οτι θά περνούσα όλη τή νύχτα γράφοντας σέ σένα, αλλά αϊ δυνάμεις μου δέν μού τό έπι ρέπουσαν. Πρέπει λοιπόν να παύσω πρέπει να σου πώ ύγαινε. Όλα γύρω μου τρέμουν και τά γράμματα πού σου γράφω μού φαίνονται όλο φωτιά...

Άχ! γιατί ;...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

9 ώρα τό πρωί

Έκείνη πρὸς Εκείνον,

Με κατέλαβε ένας ύπνος γεμάτος άγων'α. Εύτυχῶς άνοιξα τά μάτια μου και είδα να ξεμερῶν.

Ω! άκούω, παρατηρώ και περιμένο.

Θεέ μου! δέν έχω άπατηθή.

Θεέ μου! τά βουνά αυτά τά χιονισμένα, τ ποτάμι, τά ρουάκια εινε αυτά πού μου περιέγραφεσ στό γράμματά σου. Ό όρίζων ό ιδιόκός σου γίνεται τώρα και δικός μου!

Θεέ μου! με οδηγείς κοντά του, δέν μού έκλεισες τά μάτια· βλέπω πιθανός τό φός πού βλέπει κι' ό άγαπημένος μου! Θεέ μου! Είσαι άγιος, άγαθός και δέν πρέπει να σου όμυή κανείς παρά γονατιστός!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Τετάρτη ώρα πρωινή

Έκείνη πρὸς Εκείνον,

Ευχαρίστησα τόν Θεόν και άναχωρώ. Με τήν πίστι μου έπανήλθε και ή δύναμις

Θά προχωρήσω, θά τρέξω, δέν θά σταθώ στιγμή...

Έλπίζω πλέον πῶς θά σέ δω, άσφαλός θά σέ δω, θά σέ συναντήσω...

Περιμένε με, περιμένε με!

Ω! ποτέ εις τό μέλλον δέν θ' άφήσω τά γράμματά σου. Και όταν πεθάνω

θά τά έχω στην καρδιά μου και θ' άφήσω έντολή, με τιμωρία τήν Ιερουλίαν σ' εκείνους πού θά με ένταφιάσουν, να τά κλείσουν στό τάφο μαζί μου.

Θέ μου! δέν έχω τή δύναμι να τά ξαναδιαβάσω, άλλ' εύτυχῶς τά έχω άποστηθίσει και μού εινε εύκολο να τά γράψω πάλι από τόν πρώτο έως τόν τελευταίο στίχο Πόσες φορές τά έδιάβασα!

Τό παράθυρό μου, μούγραφες, τό γεμίζουν τά κλωνιά του γίαισμου και βλέπει στην άνατολή.

Αυτό εινε όρισμένως πού βλέπω.

Ό ήλιος έχει άνατείλη άριστερά μου, σύ λοιπόν είσαι στό δεξιά μου. Σε ευχαριστώ, Θεέ μου, πού άντέτειλες για μένα τόσο γλυκειά ήμέρα!

Διακρίνω μερικά άσπρα σημεία. Ποιά άπ' όλα αυτά να εινε τό εφημετηριό σου;

Ω! περιστερά, του ουρανού κόρη, σύ μόνον μπορείς να μού τό πῆς. Φεύγω, άγαπητέ μου, γιατί κάθε στιγμή πού χάνω εινε άπώλεια τής εύδομίας μας.

(Σε λεπτό δέν πρέπει ν' άργήσω Δέν ειν' αλήθεια;

Έλα, περιστερά μου, δέν εινε ψέμμα πῶς σήμερα τό βράδυ θά τόν ίδουμε και πάλιν...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

31 'Ιουλίου

Έκείνη πρὸς Εκείνον,

Η νύχτα πού έμεσολάβησε άγαπητέ μου, δέν μού έπέτρεψε να έξακολουήσω τή πορεία μου. Ερώτησα, και ψηλά σ' ένα λόφο μού έδειξαν τό Μοναστήρι τῶς Βενεδικτινων και κοντά εκεί ένα άσπρο σπιτάκι, όμοιο σάν εκείνο πού μού έγραψες.

Εξήτησα να μάθω τίνος εινε αυτό τό σπιτάκι και μού ειπαν οτι μέσα σ' αυτό μένει ένας νέος όρατός και θεοσεβής έρημ της.

Ότι ό νέος αυτός επισκίπτεται κάθε σπιτι φτωχού και ψυχολογούτος.

Σύ είσαι τάχα ό άνδρος εκείνος; Δέν είσαι σύ;

Αν ειναι έτσι έσύ ήσουν πρό τινος στό χωριό Κομόν, όπου έγω τώρα εβρίσκομαι. Έκανες, όπως μού ειπαν, έπισκεψι σ' ένα φτωχό χριστι, ό όποιος έπεσε από άρκετό ύψος και έσπασε τό πόδι του.

Τόν περιποιήθηκεσ και φεύγοντας ειπες σ' όλη τήν οικογένεια πού γονατιστή σ' ευχαριστούσε:

— Τώρα παραγορηθήτε προσευχηθήτε μόνο γι' αυτόν πού σ'ς π'σχηδούσε.

Ω! βέβαια σύ είσαι πού ειπες αυτά τά λυπημένα λόγια.

Με περιμένεις και ή γινωρίζοντας τι άπέγαινα, ύποφέρεις.

Υποφέρεις γιατί άμφιβάλλεις.

— Έγώ όμως δέν έγω πλέον άμφιβολίες. Όταν σκέπτομαι οτι θά σ' άπαντούσα ίσως αν έφθανα δύο ώρες ταχύτερα!

Άγος ήσως, γιατί αν ήμου και κουρασμένη θά έφευγα άμέσως, θά είχα οδηγό και θά σέ συναντούσα. ΑΛΛ' αν δέν ήσουν σύ;

Πόσο αξίζει ή περιστερά μας ή όποία δέν έχει άπατηθή ως τώρα;

Τι κάνεις τώρα άγαπητέ μου;

Σε ποίο μέρος εβρίσκεσαι;

Όταν σε συλλογίζομαι, συλλογίζομαι τό Θεό!

Τώρα εινε ή ώρα ένδεκα τό βράδυ. Αδριο! Αδριο!

Έλπίζω πιά πῶς αδριο θά σέ συναντήσω!..

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

3 'Ιουλίου 11 ώρα βράδυ.

Έκείνος πρὸς Εκείνην

Δέν γνωρίζω άγαπητή μου, αν θά σέ ξαναδῶ. Πλησιάζουν τά μεσάνυχτα και τελειώνει ή τελευταία ήμέρα τής ζωής μου.

Άφίω για πάντα τόν κόσμο.

Αδριο εινε ή ήμέρα πού όρισα για τή καθιέρωσι μου. Θά γίνω Ιερέης. Υγίαινε 'Ισαβέλλα, θά περάσω τή νύχτα μου όλη με προσευχές. Η καρπάνες του μοναστηριού θά σημαίνουν για ν' αναγγέλλουν, οτι μια ψυχή και όχι ένα σώμα άφηνε τή γη για τόν ουρανό!

Στής 9 οι μέλλοντες άδελφοί μου θά έλθουν να με ζητήσουν... Υγίαιτε!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

1 Αύγουστου Πέμπτη ώρα τό πρωί.

Έκείνος πρὸς Εκείνην

Βλέπω για τελευταία φορά ν' άνατέλλη ό ήλιος. Ποτέ δέν ήταν τόσο λαμπρός, μεγαλοπρεπής, καθαρός.

Αδιαφορεί για τής λυπες τού κόσμου αυτού, τόν όποιον φωτίζει!

Τού εινε αδιάφορα τά δάκρυα πού χάνω και βρέχουν τό γράμμα μου αυτό.

Δέν θά τόν δω πιά. Τό κελλι πού όρίσθηκε για μένα βλέπει πρὸς τήν αύλη, και εινε κλεισμένο με ψηλό τοίχο. Αλλά από μια μικρή τρυπίτσα

θά διακρίνω μονάχα μια γυναίκα τού κοιμητηριού, τήν όποιαν θά φρονίσω να μού παραχωρήσουν για τόν τάφο μου.

Πρέπει να έχη κανείς όσο τό δυνατόν κοντά του εκείνο πού επιθυμεί ν' απολαύση όσο τό δυνατόν γρήγορα...

ΕΠΙΣΤ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ένάτη ώρα τό πρωί.

Έκείνος πρὸς Εκείνην

Η ψαλμοδίες άκούονται πλησιέστερα. Έρχονται να με ζητήσουν.

(Ακολουθεί)